

„Já tomu furt nerozumím,“ stáhl Jakob ruku s nůžkami zpátky k tělu.

„Tomu ani rozumět nemůžeš. Dej to sem,“ otočila se na něj a nůžky mu sebrala.

A stříhla.

A stříhla podruhé.

Potřebovala čtyřikrát stříhnout nůžkami, aby se zbavila tlustého pramene, který vzdorovitě nabrala do zaťaté pěsti.

„Ták... A teď už se nemusíš bát, že bys to zkazil,“ vrazila mu nůžky zpátky do ruky. Obrátila se k němu zády a čekala.

Jakob neschopen slova očima skenoval jednotlivé vlásky, které při každém pohybu jejího hrudníku znovu nacházely svobodu a padaly dolů na betonovou zem. Bylo jich tam už dost na to, aby to vzdal a nechal svoji kámošku chodit s jednou stranou vlasů viditelně zkrácenou o půl stopy.

No co, pokrčil sám pro sebe rameny a uchopil stejně jako předtím Anna tlustý pramen do pěsti a stříhl.

Nebylo to tak zlé.

Stříhal znovu a znovu a na zádech jeho kamarádky postupně ubýval objem vlasů.

„Vůbec nevím, co dělám,“ přiznal nahlas, „ale myslím, že to má potenciál.“

Anna se zasmála. „Ještě z tebe místo medika uděláme kadeřníka.“

„Tak to fakt ne, to bys lidstvu neudělala.“

„Chceš říct, že pro lidstvo by bylo nebezpečnější, kdybys místo se skalpelem po světě pobíhal s nůžkami?“

Jakob se zastavil před dalším stříhem, aby se zamyslel.

„Jo.“

„Tak alespoň si věříš v tý první části, to je asi důležitější.“

„Tím bych si nebyl tak jistý,“ zašeptal Jakob a odstříhl poslední dlouhý pramen a smetl jej z Anniných zad.

„Jakobe,“ otočila se Anna a bouchla ho do ramene. „Nebud idiot. Ty na tu školu prostě půjdeš.“

Jakob využil svého postavení a síly a bez servítek obrátil Annu zpátky tak, jak byla.

„Hej!“

„Nezapomeň, že vyzbrojený jsem tady já, takže mlč a koch se západem slunce.“

A Anna ztichla. Na obličejích jí mihotaly stíny, jak se poslední paprsky snažily najít cestu skrze koruny stromů.

Jakob stříhal a stříhal a po pár minutách se přistihl u toho, jak umně Anně dlaněmi natáčí hlavu a jak si prameny nabírá z různých úhlů, aby vlasy zarovnal a zbavil všech zubů.

A jak ho to bavilo.

„Dělám to proto, abych znovu měla kontrolu sama nad sebou,“ pípla Anna do větru.

Jakob dál taktně mlčel a čekal, jestli se bude jeho kamarádka cítit dostatečně komfortně na to, aby svoji odpověď dál rozvedla. Ale pokud ne – i to mu stačilo.

„Nevím, jestli by to naši zvládli s Kiki, kdybych odjel pryč... Jestli by to zvládla Kiki...“ pověděl on na oplátku Anně a dál se věnoval precizní práci před sebou. Už s tím začal být docela spokojený a znovu a znovu se přibližoval a odvracel, aby se mohl na to dílo podívat z vícero úhlů a neztrácel přehled.

„Jakobe... Oni to zvládnou. Kiki to zvládne –“ Pomalu na něj obracela hlavu, ale Jakob ji chytil kolem uší a zkušeně otočil krk na místo. Možná kvůli své kadeřnické hodince, možná i proto, že se nechtěl střetnout s kamarádčíným lítostivým pohledem.